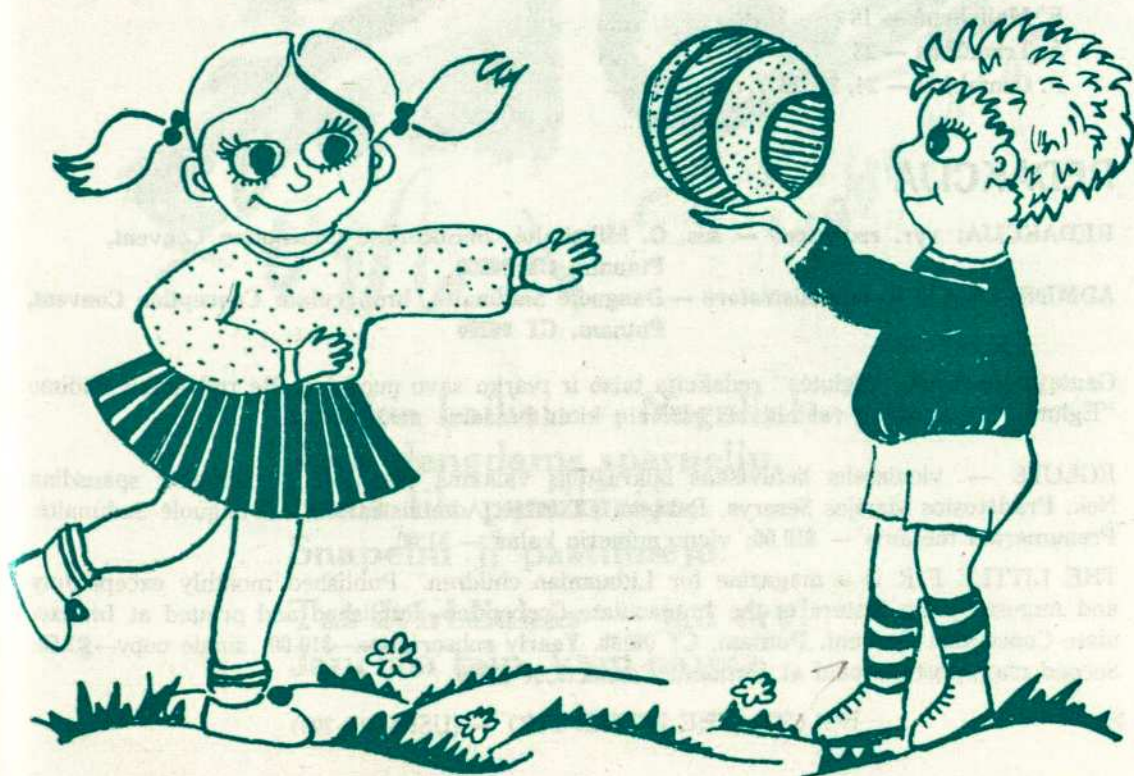

eglutė

BALANDIS

1988

apr.

TURINYS

- 3 PAMOKA, A. Kašiubienė
- 4 ŽIEMUTĖS NUOTYKIS, Teta Audronė
- 10 SURŪGUSI SAULUTĖ, D. ir O.
- 18 ŽIBUTĖ IR KATYTĖ, A. Radžius
- 20 APIE AITVARUS, O.M.
- 24 PROTO MANKŠTA
- 28 RAŠOM IR PIEŠIAM
- 32 JUOKŲ MAIŠELIS

PIEŠINIAI

Viršelis — Eglės

Skyrių vinjetės — Z. Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

- J. Paukštienė — 3, 10, 11, 12, 13, 15, 16, 17, 21
- A. Skrupskelienė — 4, 5, 6, 8, 9
- Z. Sodeikienė — 14, 22
- E. Muliolienė — 18
- A. Trinkūnas — 23
- P. Osmolskis — 24, 28, 29

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nek. Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$10.00; vieno numerio kaina — \$1.00.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260. Yearly subscription—\$10.00; single copy—\$1.00. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

PAMOKA

Albina Kašiubienė

Moko senis žvirblis vaiką,
Kaip nuo stogo šokti reikia.
Tėvas — čirškia, garsiai šneka;
Vaikas — žiūri, žemę seka...

Senis plunksneles jam glosto,
Jį vis stebi, lyg iš sosto.
Išsigandęs tas žvirbliukas —
Jo galvelėj vėjai sukas.

Čirškia bailiai: — Negaliu! —
Akis dengdams sparneliu.
Senis tik pasižiūrėjo,
Snapeliu jį pastūmėjo.

Tas žvirbliukas — jau ore!
Jaučiasi taip, kaip namie.

PASAKŲ pėdsakais

ŽIEMUTĖS NUOTYKIS

Teta Audronė su Dainoros Kupčinskaitės pagalba

Vieną popietę Pingvinienė sėdėjo patogioje kėdėje, gurkšnojo jūros žolių arbatą ir skaitė įdomią knygą. Žiemutė buvo paguldyta savo lovytėje ilsėtis, o Cepelinas buvo mokykloje.

Beskaitydama knygą, Pingvinienė užsnūdo. Žiemutė, negalėdama užmigti, išlipo iš lovos. Ir Snieguolis buvo užsnūdęs ant kilimo. Niekas nepastebėjo, kaip Žiemutė atidarė duris ir išėjo į lauką.

— Aš nueisiu į Cepelino mokyklą, jo palauksiu, ir abu grįšim namo, — nutarė Žiemutė. Visi miega — nėra kas veikti.

Ėjo Žiemutė gatvėmis, besidairydama aplinkui. Jai buvo smagu vaikštinėti. Daugelį vietų ji pažino — kaimynų namus, parką, krautuves. Prie vienos krautuvės Žiemutė pamatė ant žemės gulintį blizgantį akmenuką.

— Koks gražus! — nustebo Žiemutė, sukinėdama akmenuką prieš saulę. Pagavęs spindulius, akmenukas žėrėjo spalvingomis varšomis.

Bevartydama savo radinį, Žiemutė nepastebėjo, kad eina vis toliau nuo namų. Jos mažos kojytės pavargo. Tada ji nutarė nebeieškoti Cepelino mokyklos, o grįžti namo mamai parodyti nuostabų akmenuką.

— Kur aš esu? — staiga nusigando Žiemutė, pamąčiusi, kad ji eina nepažįstama gatve. Dar truputį paėjus, suprato, kad ji nežino, kur namai. Atsisėdus vidury šali-gatvio, Žiemutė pradėjo gaudžiai verkti.

— Kuo tu vardu? — paklausė pro šalį eidamas Pingvininkas.

— Ž. . ž. . Žiemutė, — kukčiodama atsakė ji, stipriai spausdama akmenuką.

— Aha, — susimąstė Pingvininkas. — Ar tik nebūsi Žiemutė Pingvinaitė? Aš pažįstu tavo tėvelį. Parvesiu tavo namo.

Žiemutė tuoju pralinksmedėjo. Tada ji parodė savo akmenuką. Pingvininkui vos akys neišsprogo iš galvos. Jis tuoju suprato, kad tai — deimantas!

Namuose Pingvinienė buvo susirūpinusi, kad Žiemutė dingio. Jos neradusi nei namuose, nei kieme, paskambino į centrinę Pingvininkų raštinę prašyti, kad ją surastų. Ir štai — suskamba durų skambutis.

— Žiemute! — džiaugėsi mama, ją paėmusi iš Pingvininko glėbio. — Bet juk tiek sykių tau sakiau neiti vienai iš namų!

— Labas, ponio Pingviniene, — pasisveikino Pingvininkas. — Žiemutę radau už kelių gatvių nuo jūsų namų. Bet jūs paprašykit, kad ji parodytų, ką turi.

Mamai prašant, Žiemutė parodė blizgantį akmenuką. Ir mama tuoju suprato, kad tai brangakmenis.

— Žiemute, atiduok tą akmenuką Pingvicininkui, — prašė mama.

— Mano! Mano! Mano! — verkė Žiemutė, stipriai sugniaužus savo akmenuką.

— Jis galėjo būti pavogtas iš Pingvinų miesto muziejaus, — paaiškino Pingvicininkas. — Mums buvo pranešta anksti šį rytą, kad brangakmenis dingęs. Muziejaus prižiūrėtojas matė ir bėgantį vagį, bet dar mums nepavyko jo sugauti.

— Labai nemalonus įvykis, — pasakė Pingvinienė. — Kuo galime jums padėti?

— Gal sutiktumėt paskelbti laikraštyje, kad rastas brangakmenis ir ieškomas jo savininkas. Vagis tikrai norės deimantą atgauti ir, galbūt, ateis čia. O mes būsim pasiruošę jį suimti.

Tai buvo pavojingas dalykas. Pingvinų šeima, pasitarusi, sutiko padėti pingvicininkams vagį surasti. Sekančią dieną įdėjo skelbimą į laikraštį, pridėjo ir savo telefono numerį.

Už dviejų dienų, vos pavalgius pusryčius, suskambėjo telefonas.

— Brangakmenio savininkas esu aš, — pasakė nepažįstamas balsas. — Neužilgo pas jus užėisiu atsiimti. Mat, labai skubu. . .

Mama padėjo telefono ragelį ir papasakojo viską Pingvicininkui.

— Puiku. Čia kaip tik gali būti tas žmogus, kurio ieškome. Dabar jau leiskite man tvarkytis. Kai jis ateis, duris atidarysiu aš pats, nuduodamas, kad esu šeimos tėvas. O jūs visi išeikite į kitą kambarį ir nesirodykite. Gali būti pavojinga, jei vagis bus ginkluotas ir nenorės lengvai pasiduoti.

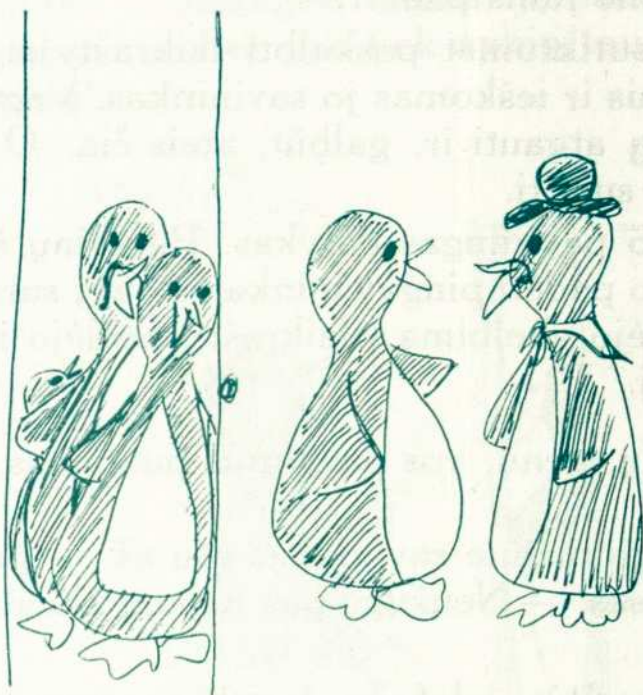
Visa šeima išėjo į virtuvę. Žiemutė, kad ir labai nenoromis, Pingvicininkui atidavė blizgantį akmenuką.

— Neverk, Žiemute, mes tau kitą duosim — dar gražesnę, — ramino ją Pingvicininkas.

Netrukus suskambėjo durų skambutis. Namuose buvo visiškai tylu. Durų atidaryti nuėjo Pingvicininkas, užsirišęs tėvelio kaklaraištį.

— Buvo skelbimas laikrašty, — labai greitai pradėjo kalbėti nepažįstamasis. — Savininkas esu aš.

— Prašom į vidų, — pakvietė Pingvicininkas. — Ar turite kokių įrodymų, kad esate savininkas?

— Tas deimantas priklauso man. Atėjau jį atsiimti. Prašau grąžinti, nes labai skubu, — pasakė anas, grąšinančiai siekdamas kišenę.

Tuo tarpu Snieguolis, nujausdamas kad su šiuo svečiu kažkas netvarkoj, staiga pašoko ir griebė jį už kojos. Tuo momentu Pingvicininkas vagį sučiupo.

— Gelbėkit! — rėkė tas. — Tas šuo mane sudraskys.

— Nesirūpink, — tarė Pingvininkas, — mes tave padėsime į labai saugią vietą. . . Turėsi daug laiko pagalvoti, kad Pingvinų miestas vagims nėra pati geriausia vieta.

Sekančią dieną laikraštyje buvo Pingvinų šeimos nuotrauka. Žiemutė ir Snieguolis buvo ypatingai gražiai paminėti ir abu apdovanoti. Žiemutė gavo blizgančių akmenėlių apykaklę, o Snieguolis—kaulų maišą. Pats miesto burmistras abiem įteikė dovanas. Snieguolį paskelbė Pingvinų miesto Narsiausiu Šuniuku.

SURŪGUSI SAULUTĖ

paruošė Danutė ir Onutė

Kažkur, kažinkada — bet tikrai labai seniai, gyveno karalius. Jis turėjo dukrą vardu Saulutė, kurią labai mylėjo. Jo žmona, Saulutės motina, jau buvo mirusi.

Saulutė augo sveika ir kasdieną darėsi vis gražesnė. Tėvelis ją vadino Saule, Saulute, Saulužėle. Bet iš tikrųjų karalaitė visą laiką buvo nepatenkinta. Ji buvo pikta ir surūgusi.

— Tikra pikčiurna, — kratė galvas karaliaus tarnai.

— Surūgusi ragana, — šnabždėjo tarp savęs tarnaitės.

— Jos širdis akmeninė, — kalbėjo žmonės.

Jei vyrėjas pagamindavo valgį, kuris Saulutei nepatiko, ji trenkdavo lėkštę ant grindų ir šaukdavo:
— Nenoriu! Negaliu!

Visi karaliaus dvaro tarnai ir tarnaitės žinojo karalaitės kaprizus.

— Kas bus, kai tėvas mirs? — tarp savęs kalbėjosi tarnai ir tarnaitės. — Juk su saule niekas negyvena.

Vieną dieną taip ir buvo. Mirė karalius. Saulutė liko viena. Tarnai ir tarnaitės išbėgiojo — niekas nenorėjo pikčiurnai tarnauti.

Apylinkės žmonės į pilį atnešdavo ką nors iškepe ar išvire, kad karalaitė turėtų ką valgyti. Bet ji niekam nedėkojo, tik šaukė, rėkė ir barėsi.

Pagaliau niekas nedrįso prie pilies artintis. Karalaitė Saulutė liko pati viena visoje pilyje. Jai pasidarė liūdna. Ji pajuto, kad negera būti vienai. Patempusi lūpą, vaikščiojo apžėlusiais sodo takais ir verkė.

— Na ir rėksnė ta mūsų karalaitė Saulutė, — pasakė balsas iš krūmų. Saulutė nustojo verkti ir ėmė dairytis aplinkui, kas jai kalba.

— Kas drįsta taip su manim kalbėtis? — šaukė Saulutė.

— Cha-cha-cha, — nusijuokė balsas.

— Kas tu esi? Pasirodyk! — jau ne tokiu piktu balsu paklausė Saulutė.

— O kam man rodytis?

— Kad man kai ko reikia. . . Mano tarnai pabėgo. Per mišką nerandu kelio į miestą.

— Kelią tau galiu parodyti, — vėl tarė balsas jau visai arti. Saulutė pakėlė akis ir pamatė aplink medžio šaką apsivyniojusią gyvatę.

— Kas tu per sutvėrimas? — aikelėjo Saulutė.

— Taip, galiu tau padėti, — kalbėjo gyvatė toliau, — tik leisk man apsivinioti aplink tavo kaklą. Tada mudu galėsime keliauti į miestą.

— Ne, ne! Tu, bjaurybė, eik sau šalin. Niekad nepaliesi mano kaklo! — suriko karalaitė.

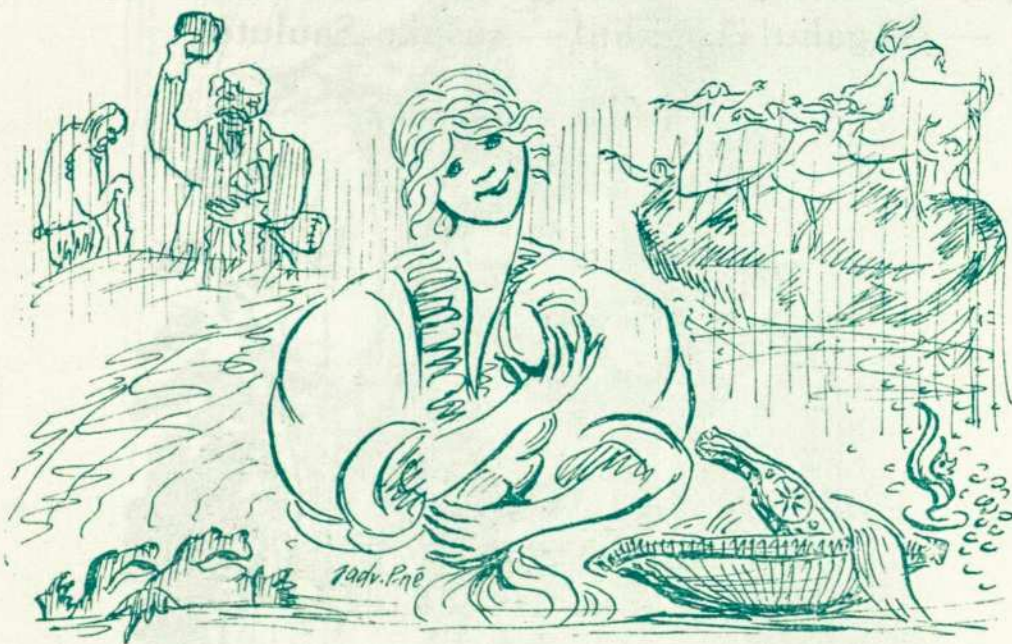
— Gerai, panele pikčiurna, kaip nori. . . — ramiai pasakė gyvatė ir ėmė šliaužti tolyn.

— Palauk, palauk. . . Padėk man, — prašė Saulutė. — Pasakyk man, kodėl niekas manęs nemylė. Aš nežinau, ką daryti. . .

— Gerai, paklausyk manęs, Aš žinau stebuklingą būdą, kaip gali iš visų bėdų išsigelbėti.

— Prašau man pasakyti, — pro ašaras maldavo Saulutė.

— Pirmas dalykas: nebūk susiraukusi, o šypsokis. Tik pienui tinka būti surūgusiam, ne žmogui.

— Tu, bjaurybė! Lipk žemyn ir aš tave sutrypsiu. Kaip drįsti mane taip mokytį? — spiegdama pikta karalaitė.

— To tai nesulauksi, — tarė gyvatė ir žaibo greitumu pasislėpė samanose.

— Palauk, palauk, — vėl ėmė maldauti Saulutė.

— Antras dalykas: gražiai padėkok kiekvienam, kas tau padeda.

— Negaliu, negaliu! Juk aš karalaitė — kaip aš galiu kam nors dėkoti?

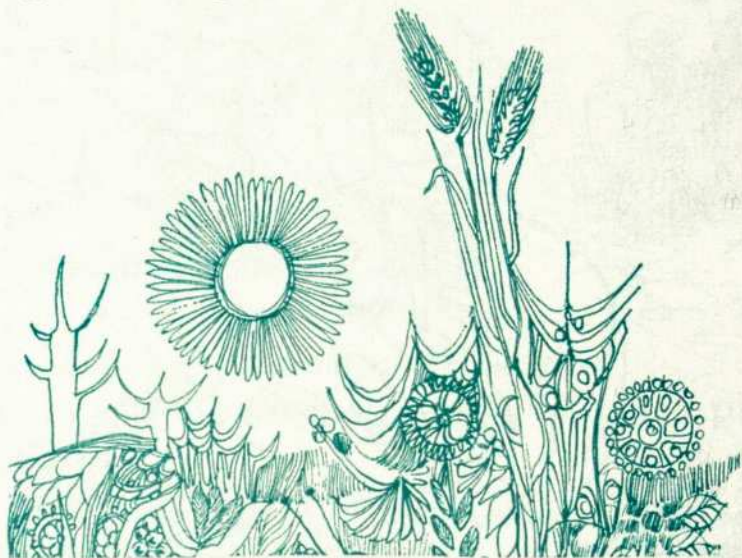
— Ir trečias dalykas: niekad nesakyk “negaliu”, — pasakė gyvatė iš samanų.

— Kad aš nemoku. . . Ir šypsotis niekad nebandžiau.

— To negaliu tavęs pamokyti. Pati turi mokytis, — tarė gyvatė ir pradingo.

Karalaitė Saulutė dar truputį paverkė, o paskui ėmė mokytis šypsoti. Ji bandė prisiminti, kaip atrodo tikra šypsena. Pirštais tempė lūpų kampus. Bandė vienaip, bandė kitaip. Tuo metu prasiskyrė debesys ir danguje saulutė nusišypsojo. Karalaitė Saulutė pakėlė akis ir nė nepajuto, kaip jos lūpose pražydo šypsena.

— Aš galiu! Aš galiu! — sušuko Saulutė.

Tada ji pamatė taką miške. Pagalvojo, kad eidama tuo taku, pasieks miestą.

— Reikia pabandyti, — nutarė Saulutė.

Galiuką paėjusi, ji sutiko senuką, stumiantį pilną daiktų prikrautą vežimėlį. Jau norėjo senuko prašyti, kad ją nuvežtų į miestą, kai senukas pats prašneko:

— Mergaite, ar negali man padėti stumti ratus? Mat tai — esu senas, suvargęs.

— Galiu, galiu! — išsprūdo žodžiai iš Saulutės lūpų. Ji priėjo prie vežimėlio ir pradėjo stumti. Ir staiga — jai pasidarė labai linksma. Ji nusišypsojo ir ėmė dainuoti.

— Ačiū. Ačiū labai, — tarė senukas.

— Prašau. Prašau labai, — pritarė Saulutė. — Aš niekad nežinojau, kad yra taip malonu kam nors padėti.

Virš galvos jai pasirodė gyvatė ir mirktelėjo viena žalia akim. Karalaitė Saulutė ir vėl nusišypsojo. Jai dabar buvo labai lengva tai daryti.

Bestumdama senukui vežimėlį, Saulutė pasiekė miestą. Gražiai atsisveikinus, ji nuėjo pasidairyti aplinkui. Sutikusi buvusius tarnus ir tarnaites, maloniai jų paprašė grįžti į pilį.

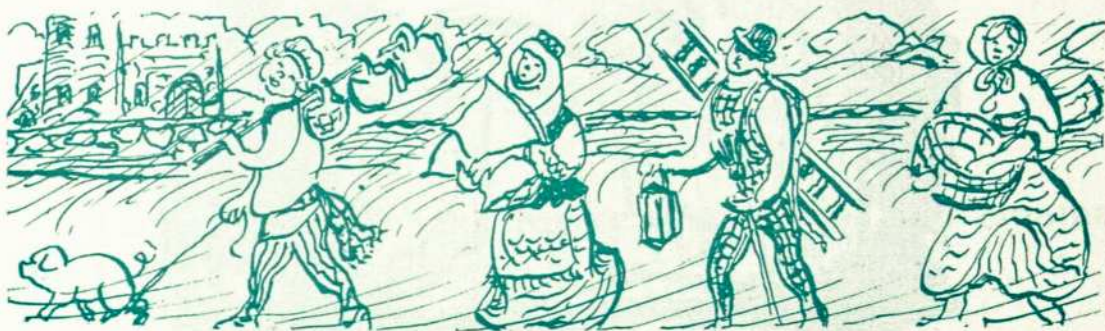
— Būsiu labai dėkinga, — pasakė karalaitė Saulutė.

— Ji tikrai pasikeitė, — nustebo tarnai ir tarnaitės.

— Jau ne pikčiurna, o tikra saulutė, — gėrėjosi ir virėjas.

Visi sutiko grįžti į pilį. Sugrižę nuoširdžiai dirbo. Karalaitė Saulutė dažnai prašydavo patarimo, ir taip daug ką išmoko.

Paslaptingos gyvatės Saulutė jau niekad daugiau nebematė, tačiau jos neužmiršo. Išleido įsakymą, kad visoje jos karalijoje negalima skriausti jokių gyvulėlių ar žvėrelių.

— Negali žinoti, kas tau duos gerą patarimą, — besišypsodama kalbėjo karalaitė Saulutė. — Balsas gali būti aukštai arba žemai — bet jei žodžiai geri, reikia paklausyti.

Ir taip karalaitė Saulutė tapo karaliene Saulene, kuri visus valdė gražiai ir išmintingai.

ŽIBUTĖ IR KATYTĖ

Aleksandras Radžius

Auga žalias medis
šalia mūsų namo —
ir paukšteliai čiulba,
ir lapeliai šlama.

Na, ir sugalvojo
mūs juoda katytė
išilpti į medį
paukščių pavaikyti.

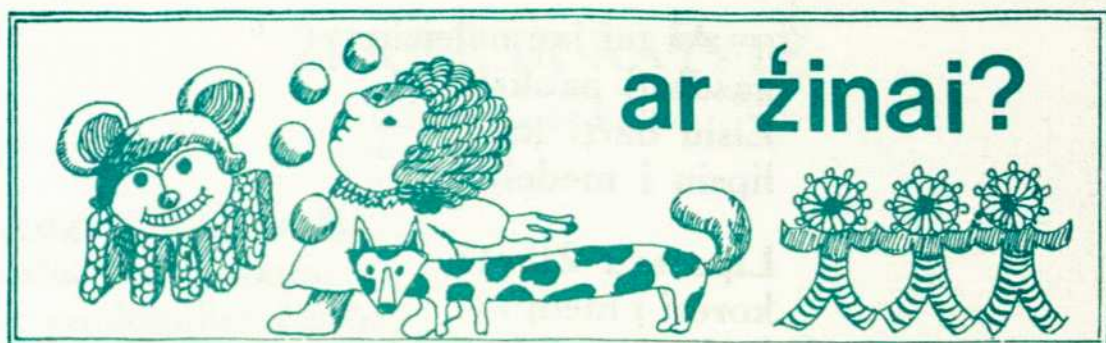

— Aš tai jau neleisiu
gąsdinti paukštelių!
Eisiu barti katę,
lipsiu į medelį.

Lipo sau Žibutė,
korėsi į medį —
juokėsi paukšteliai
net netekę žado.

Ir katė stebėjos,
ant šakos užšokus,
kad Žibutė medžiais
laiptoti nemoka.

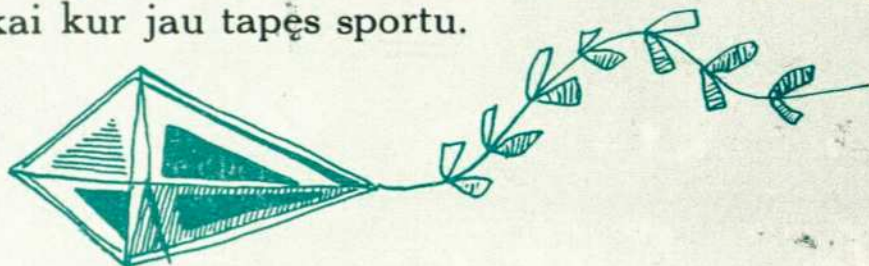
ar žinai?

APIE AITVARUS

O. M.

KAS MĖGSTA AITVARUS?

Leisti aitvarus — mėgstamas Austrijos vaikų žaidimas. Ir suaugę juo domisi. Skandinavijos kraštuose aitvarai žinomi nuo XV amžiaus. Šiuo metu aitvarai yra populiarūs įvairiuose kraštuose. Amerikoje aitvarų leidimas kai kur jau tapęs sportu.

IŠ KUR AITVARAI ATsirADO?

Aitvarui yra apie 2,500 metų! Aitvaras tikriausiai kilęs Kinijoje, kur jį vadina "oro drakonu". Tačiau aitvarai buvo žinomi ir senovės egiptiečiams. Paskui jie nuskrido į Graikiją.

Šios rytų Azijos šalys aitvarus leidžia nuo senų senovės: Korėja, Kinija, Japonija, Malaja ir kitos.

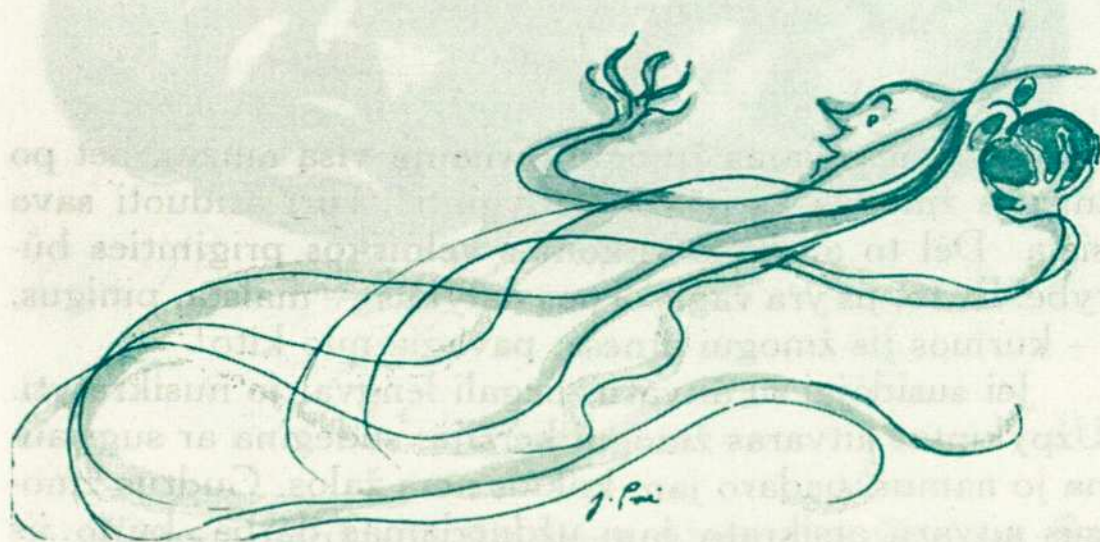
Aitvarų kilmė yra surišta su senovės žmonių religijomis. Aitvaras vaizduoja mitologinę būtybę. Kinijos "oro drakonas" nėra piktas. Tai gera, maloni būtybė, atnešanti lietu ir žemei duodanti vaisingumą. Kinų ir japonų aitvarai būna paukščių, žuvų, žvėrių ir kt. pavidalo.

Kinijoje 9-to mėnesio 9-toji diena yra aitvarų šventė. Tą dieną vyrai ir berniukai kopia į aukštesnius kalnelius leisti savo aitvarus. Vyksta rungtyinės. Tie aitvarai dažnai būna gana dideli — 7 pėdų ilgio ir pločio. Jie padaryti iš bambuko lazdelių, ant kurių ištemptas ryžių popieris arba labai plonas šilkas. Kinų aitvarai labai puošnūs ir spalvingi.

LIETUVIŠKAS AITVARAS

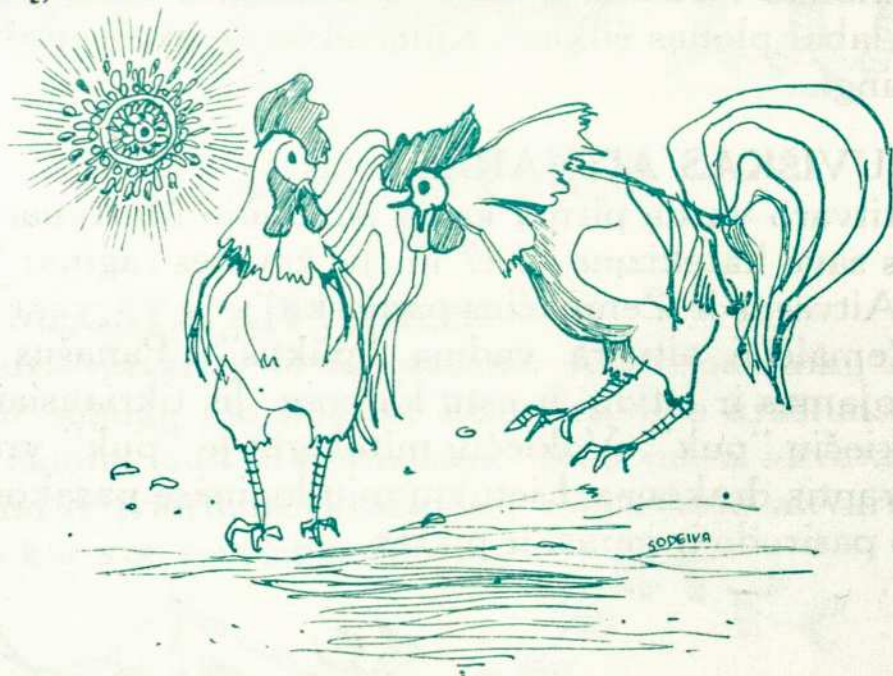
Aitvaro vardą pirmą kartą paminėjo Martynas Mažvydas savo katekizme 1547 m. Jis žmones ragina: “Kaukus, Aitvarus ir Žempačius pameskit”.

Žemaičiai aitvarą vadina “pūkys”. Panašus žodis naudojamas ir latvių, ir estų kalbose. Jis tikriausiai kilęs iš vokiečių “puk”. Vokiečių mitologijoje “puk” yra piktas darantis drakonas. Lietuvių mitologinėse pasakose aitvaras pasirodo ir geras, ir piktas.

Lietuvių pasakose aitvaras gali pasiversti į juodvarnį, į katiną ar gaidį, bet visada jis yra **juodas**. Jis skraido ugninio pagalio pavidalu. Aitvarai nevienodi: vieni dideli, kiti maži. Dideli, stori ir šviesūs aitvarai neša žmonėms grūdus, maži aitvarai — pinigus. Dar kiti aitvarai neša pieną, varškę, miltus.

Senovėje žmonės tikėjo, kad aitvarą gali nusipirkti arba prisijaukinti. Reikia padėti tam tikroje vietoje maisto. Aitvarai labai mėgsta kiaušiniene! Galima aitvarą ir iš kiaušinio išperėti. Dvylikos metų juodas gaidys padeda kiaušini, iš kurio išlenda — aitvaras.

Įsigytas aitvaras žmogui tarnauja visą amžių, bet po mirties žmogus turi jam atsilyginti. Turi atiduoti savo sielą. Dėl to aitvaras laikomas **velniškos** prigimties būtybe. Be to, jis yra vagis. Tuos dalykus — maistą, pinigus, — kuriuos jis žmogui atneša, pavagia nuo kito!

Jei susidėjai su aitvaru, negali lengvai jo nusikratyti. Užpykintas aitvaras žmogui keršija: sudegina ar sugriauina jo namus, padaro jam kokios nors žalos. Gudrus žmogus aitvaru atsikrato jam užduodamas darbą, kurio jis negali atlikti: iš smėlio virvę nuvyti, uždengti namo stogą aguonų grūdais, įkalant į kiekvieną grūdą po tris vinis.

AITVARAI IR MOKSLAS

Nors aitvarų kilmė įdomi ir stebuklinga, bet aitvarai buvo naudojami ir mokslui. Leisti aitvarus moksliniams bandymams pradėta 18-tame amžiuje.

Nuo 1750 m. amerikietis Benjamin Franklin pradėjo domėtis elektra ir daryti eksperimentus su aitvarais. Audros metu kuomet žaibavo, Franklin į orą paleido aitvarą, prie kurio buvo prikabinęs metalinis raktas. Kai žaibas užgavo raktą, elektros srovė nukeliavo aitvaro siūlu žemyn ir stipriai supurtė ant žemės stovintį Franklin. Tada jis suprato, kad žaibas išduoda statinę elektrą, o ši gali atsimušti nuo aštraus metalinio smaigalio. Taip jis išrado perkūnsargius ("lightning rods"), kuriuos ir šiandien naudojame.

Kitas amerikietis išradėjas Alexander Graham Bell taip pat eksperimentavo su aitvarais. Nuo 1890 iki 1930 m. aitvarai buvo naudojami oro atmainoms tyrinėti. Dėžių pavidalo aitvarai aukštai į orą iškeldavo meteorologinius instrumentus registruoti žinias apie oro spaudimą, temperatūrą, vėjo pūtimo kryptį ir greitį. Dabar tą darbą atlieka satelitai.

PROTO MANKSTA

I. AR PAŽISTI PAUKŠČIUS?

Šis paukštis nusiminiš, nes niekas nepažįsta jo draugų.
Ar gali atspėti, kurių paukščių vardai čia surašyti?

1. NYSEG —————
2. LERISE —————
3. SKAPOŠ —————
4. RAGANDS —————
5. GRĖŽKED —————
6. SRIŽLIVB —————
7. DALINABS —————

II. PAUKŠČIŲ MİSLĖS

1. Kada žąsis stovi ant vienos kojos?
2. Kas balta neskaltba?
3. Eina ponja per dvarą su šimtu suknelių. Kas ji?
Niekas nepažįsta.

III. AITVARŲ PROBLEMA

Vyto, Jono, Algio, Rimo ir Tomo aitvarai susipainiojo.
Ar gali surasti, kuris aitvaras priklauso kuriam?
Dabar išspręsk kitas aitvarų problemas.

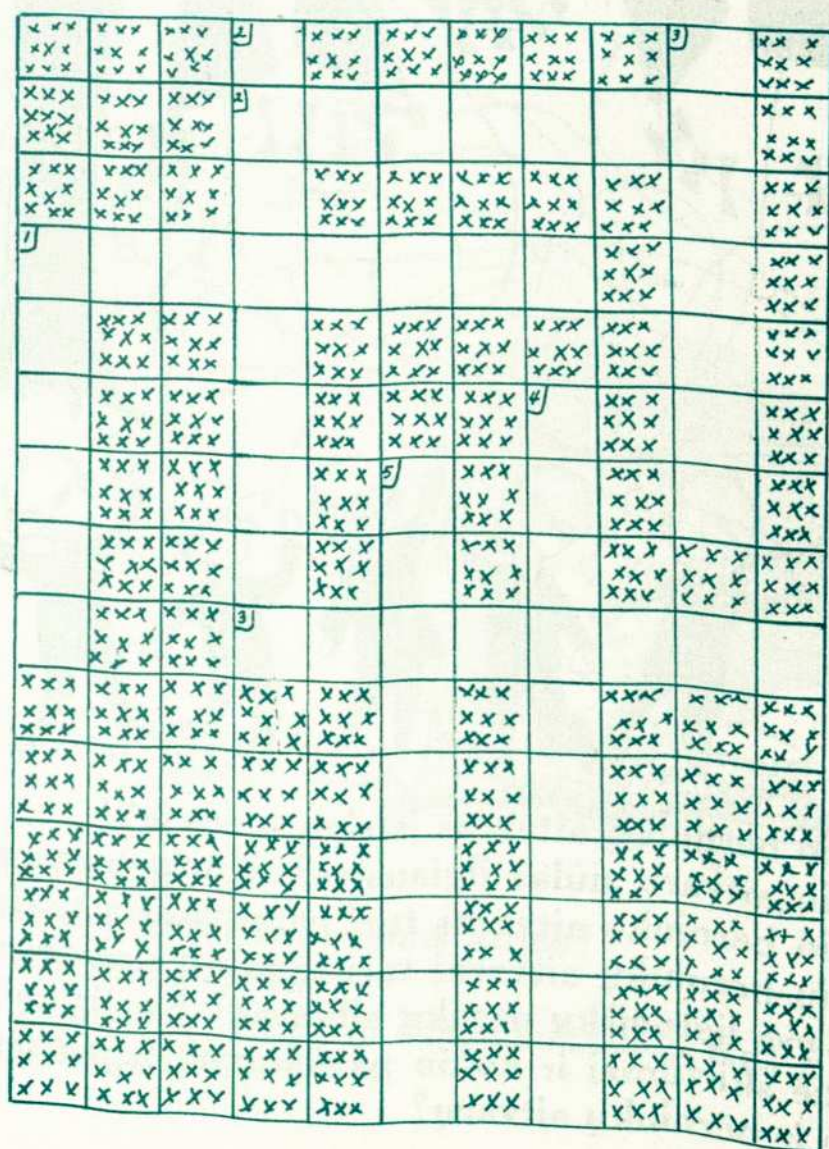

1. Kurio berniuko aitvaras įstrigo medyje?
2. Kurio aitvaro siūlas ilgiausias? Kurio trumpiausias?
3. Kurio berniuko aitvaras turi trumpiausią uodegą?
4. Kurių berniukų aitvarai turi ilgiausias uodegas?
5. Kas yra lietuviškų pasakų aitvaras? Ką jis veikia?
6. Kokie skirtumai ir kokie panašumai tarp pasakų aitvaro ir berniukų aitvarų?

IV. PAVASARIO KRYŽIAŽODIS

Įrašyk reikiamus žodžius, kurie nurodo, kas vyksta pavasarį.

Pavasarij ledas lauke — 2 skersai, gamta — 2 žemyn, medžiai ir žolė pradeda — 1 skersai. Gėlės pradeda — 1 žemyn. Mokslo metai eina — 3 žemyn ir visi vaikai laukia vasaros — 3 skersai, kada galės važiuoti su — 4 žemyn draugais į lietuviškas vasaros — 5 žemyn.

V. KO VISI BIJO?

Surašyk kiekvieno paveiksle nupiešto gyvulio ar paukščio vardą. Tada paimk po vieną raidę iš kiekvieno žodžio ir surašyk atskirai. Apačioj duoti skaičiai nurodo, kurias raides reikia naudoti.

3 ir 2 ir 3 ir 1 ir 2

Jeį teisingai raides parinksi, jos sudarys žodį — naujo žvėriuko vardą.

Nuo ko visi žmonės ir žvėrys bėga?

NUO — — — — — !

VI. KUR DIENOS DINGO?

Čia surašyti savaitės dienų pavadinimai, tik raidės sumaišytos. Kai išrašysi jas teisingai, sužinosi, kurių dviejų dienų trūksta.

M A D R S I N I E I P
I E I S N D A N A R T
Č E R T I S D A I N E I
T R T D A I K I E V I N E S
K A T E E N I N I S P D

KOVO GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

- I. bitė-avilyje, višta-vištidėje, karvė-tvarte, kiškis-oloje, šuo-būdoje, varlė-prūde, arklys-arklidėje, meška-urve, voverytė-drevėje, kregždutė-lizde, paršiukas-kiaulidėje, drugelis-pievoje.
- II. Ūkininkas turi 9 karves ir 18 vištų.
- IV. A. 1. cepeLinas, 2. baRimas, 3. siJonas, 4. dAlgis, 5. nAras
B. 1. olimpijAda, 2. dRūtas, 3. agrAsta, 4. raudOna, 5. rakIna
- V. 1. kelias, 2. vėjas, akmuo, medis, 3. akys.
- VI. 1. bado, 2. nardo, 3. tarka, 4. raktas, 5. skilęs, 6. kraštas, 7. priešas, 8. plaukia, 9. traukia, 10. šaukštas.

Rašo M. Tamonio lit. mokyklos mokiniai Ročesteryje

PONAS IR BATAI

Vieną gražią dieną ponas ėjo pasivaikščioti. Buvo pavasaris, jam reikėjo naujų batų. Jis įėjo į krautuvėlę nusipirkti batų. Jis pamatė gražius raudonus. Nupirko.

Ponas užsidėjo juos ir nuėjo namo.

Kai jis parėjo namo, batai pradėjo šokinėti. Ponas ir batai šokinėjo po visą namą! Jis nusiėmė batus. Daugiau nešokinėjo. Jo batai buvo labai keisti. Jis pasilaikė juos.

Ponas su batais visada šokinėja.

Daina Januškaitė

SPORTININKĖ VARLĖ IR MUSĖ

Buvo varlė. Ji labai išalko ir norėjo ką nors surasti valgyti. Šokinėjo, šokinėjo prie upės, bet nieko nesurado.

Vėliau ji įlindo į pono namą. Tupėjo ir žiūrėjo ir žiūrėjo, ir staiga išgirdo garsą... Kas čia?! Pamatė musę ir pagalvojo: "Ta musė būtų labai gerai suvalgyti!"

Ji priėjo prie jos, bet musė greitai nuskrido ir dingo. Bet ji vėl pasirodė kitoje pusėje kambario. Varlė šoko prie musės, bet ji ir vėl dingo.

Šį kartą ji atsirado ant lubų. Musė manė, kad varlė negalės čia jos pasiekti. Bet varlė greitai užšoko ant stalo, o nuo stalo vėl greitai šoko į aukštį, kiek ji tik galėjo. Pasiekė ją, pagavo ir suėdė.

Ir tai buvo musei baigta!

Gailė Vosyliūtė

GERAS NUSPRENDIMAS

Labai seniai buvo Senelis ir Senelė. Jie turėjo mažą anūkę. Jos vardas buvo Andrėja. Ji buvo tik septynerių metų, bet labai mandagi mergaitė.

Vieną dieną Senelė norėjo, kad Andrėja nuvažiuotų autobusu į miestą nupirkti jai maisto. Senelė davė jai dvidešimts penkis dolerius.

Andrėja išlipo iš autobuso ir pradėjo visur vaikščioti. Pamatė vieną drabužių krautuvę ir įėjo į vidų. Ten pamatė gražią suknytę, kuri kainavo dvidešimts penkis dolerius. Andrėja jos labai norėjo ir beveik nupirko, bet prisiminė, kad Senelei reikėjo maisto.

Vėliau, kai Andrėja nuvežė maistą senelei, jai papasakojo apie suknytę.

Tada, tą pačią dieną, Senelė nuvažiavo į tą pačią drabužių krautuvę ir nupirko Andrėjai ne tik suknytę, bet dar ir gražų megztinį.

Andrėja Staertow

MAGIŠKAS KILIMĖLIS

Vieną kartą, kai aš atsibudau iš ryto, pamačiau kilimėlį pakibusį ore. Greitai apsirengiau ir užšokau ant jo. Atsisėdęs ant kilimėlio sugalvojau skristi į Afriką. Taip aukštai pasikėliau, kad beveik pagavau skrendantį paukštį.

Nusileidau viduryje Afrikos, netoli didelio urvo. Aš įėjau į urvą ir pamačiau daug, daug aukso. Greitai pradėjau dėtis aukso į kišenes ir išgirdau balsus. Apsisukau ir pamačiau daug vietinių ir tada supratau, kad čia jų auksas.

Vietiniai pradėjo mane vytis, o aš užšokau ant mano kilimėlio. Greitai skubėjau grįžti namo, nes nenorėjau praleisti pietų. Kilimėlis užsikabino už medžio šakos ir pradėjo išsinarplioti.

Kol aš grįžau namo, iš jo liko vienas siūlų gabaliukas.

Tomas Urbonas

KNYGOS IR MES

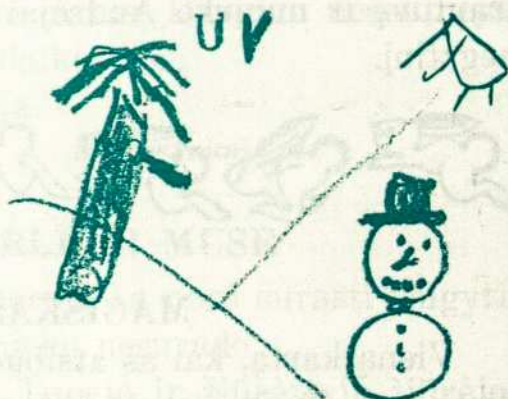
Rašo Dariaus ir Girėno lit. mokyklos mokiniai Čikagoje

Man įdomiausia skaityti apie tikrus įvykius ir žmones. Knygas gaunu iš bibliotekos, o kartais mama nuperka. Namuose gaunu ir kelis angliškus žurnalus. Bet man geriau žiūrėti televiziją, negu skaityti, nes esu tinginys.

Linas Yurkus

Mėgstu skaityti romanus, nuotykius, o ypač detektyvinius romanus ir Judy Blume knygas. Skaitau namuose ir mokykloje. Namuose gaunam "National Geographic" žurnalą. Geriau skaityti, negu televiziją žiūrėti, nes iš knygų gali išmokti visokių dalykų, o televiziją žiūri tik todėl, kad smagu.

Ugnė Skripkaitė

*Daina Ringutė, 4 m.
Palos Park, Illinois*

*Stefutė Utz
Evergreen Park, Illinois*

Anglų kalba skaitau autorės Beverly Cleary knygas, o lietuviškai — Vytės Nemunėlio. Savo bibliotekos neturiu, bet mėgstu skaityti savo kambaryje arba lauke po medžiu. Gaunu "Eglutę" ir anglišką laikraštėlį vaikams "Highlights for Children". Akims sveikiau knygas skaityti negu televiziją žiūrėti.

Ramunė Barkauskaitė

Aš mėgstu skaityti juokingas knygas ir nuotykius. Nusiperku komikų ir tikrų knygų. Namuose gaunu "Ateitį", "Eglutę" ir kitus žurnalus. Manau, kad geriau skaityti negu žiūrėti televiziją, nes televizija akis gadina.

Dalius Gilvydis

Mėgstu skaityti detektyvinius romanus, sėdėdama ant savo lovos. Gaunu ir kelis angliškus žurnalus. Geriau skaityti knygas negu televiziją žiūrėti, nes ilgai bežiūrint, akys skauda.

Ingrida Latožaitė

Mėgstu skaityti mokslinės fantazijos ("science fiction") knygas, ir kartais tokių knygų pats nusiperku. Nors žinau, kad televizijos žiūrėjimas yra laiko gaišinimas, bet man geriau patinka ją žiūrėti negu skaityti.

Romas Blažys

Mano mėgstamiausia autorė yra Judy Blume. Taip pat mėgstu skaityti apie meilę. Skaitau ten, kur nėra daug triukšmo. Gaunu kelis angliškus žurnalus, skirtus jaunuolėms. Mano bibliotekoje yra milijonas knygų. Geriau skaityti negu televiziją žiūrėti, nes negadini akių.

Vanesa Kašelionytė

Man patinka skaityti nuotykius. Knygas gaunu iš bibliotekos. Mėgstu žurnalus apie sportą. Žiūrėti televiziją man įdomiau negu skaityti, nes televizijoje daug ką pamatai.

Antanas Balta

Juokų Maišelis

Didelės įmonės prezidentas nuėjo į krautuvę, kur parduodami robotai ir kompiuteriai.

- Šis robotas atliks jums visą darbą per pusę laiko.
- Ačiū. Paimsiu du!

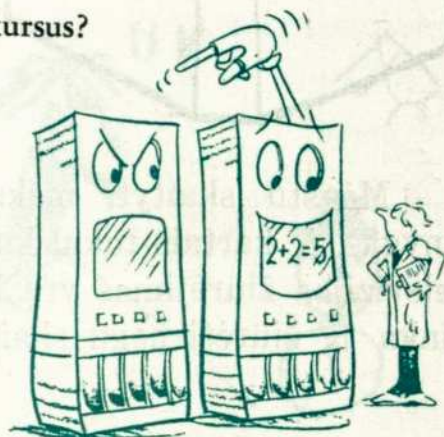
- Koks skirtumas tarp kompiuterio ir pašto dėžės?
- Nežinau.
- Gera, kad tau nedaviau savo laiško išsiųsti!

- Kodėl robotas nuėjo į vakarinius kursus?
- Norėjo išmokti skaityti tamsoje.

- Kodėl robotas apsiverkė?
- Jo draugas jam sakė:
"Tau trūksta šriubų!"

— Jei 2 kompiuteriai per 2 valandas gali išspręsti uždavinį, kaip ilgai truks 5 kompiuteriams jį spręsti?

- Kam jiems vargti, jei pirmi du jau išsprendė?

Turiu labai retą ir seną "video" žaidimą, kuris priklausė Benjaminui Franklinui.

- Kad jo laikais dar nebuvo "video" žaidimų.
- Todėl jis yra labai retas!

— Ar girdėjai, kad išrado tokį gudrų kompiuterį, kad jis elgiasi kaip žmogus?

- O ką jis daro?
- Kai padaro klaidą, kaltina ką nors kitą.